

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 1 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 1215/2012⁽¹⁾ Bruksela Ia w związku z art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 1346/2000⁽²⁾ w sprawie postępowania upadłościowego należy interpretować w ten sposób, że w zakres zawartych w art. 1 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 1215/2012 Bruksela Ia pojęć „upadłości, układow i innych podobnych postępowań” wchodzi również postępowanie dotyczące roszczenia, które zostało opisane w pozwie jako zwykłe roszczenie w sprawie gospodarczej, bez powołania się na wcześniej ogłoszoną upadłość strony pozwanej, podczas gdy właściwą podstawą prawną tego roszczenia stanowią szczególne stanowiące odstępstwo przepisy niderlandzkiego prawa upadłościowego (art. 25 ust. 2 niderlandzkiej Wet van 30 september 1893, op het faillissement en de surséance van betaling (ustawy z dnia 30 września 1893 r. o upadłości i zawieszeniu płatności, zwanej dalej „NFW”), przy czym:

- należy określić, czy takie roszczenie należy uznać za roszczenie możliwe do zweryfikowania (art. 26 w związku z art. 110 ustawy o NFW), czy za roszczenie niemożliwe do zweryfikowania (art. 25 ust. 2 NFW),
- wydaje się, że kwestia, czy oba roszczenia mogą być dochodzone jednocześnie i czy jedno z roszczeń nie wyklucza drugiego, biorąc pod uwagę szczególne skutki prawne każdego z roszczeń (w tym możliwość skorzystania z gwarancji bankowej wydanej po ogłoszeniu upadłości), powinna być rozstrzygnięta według szczególnych reguł niderlandzkiego prawa upadłościowego?

A ponadto

2. Czy przepisy art. 25 ust. 2 NFW mogą być uznawane za zgodne z art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 1345/2000 w sprawie postępowania upadłościowego w zakresie, w jakim ten przepis prawny dopuszcza dochodzenie takiego roszczenia (art. 25 ust. 2 NFW) przed sądem innego państwa członkowskiego, zamiast przed sądem upadłościowym państwa członkowskiego, w którym ogłoszono upadłość?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2012, L 351, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego (Dz.U. 2000, L 160, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen sad Varna (Bułgaria) w dniu 14 czerwca 2022 r. – „Trade Express-L” OOD/Zamestnik-predsedatel na Darzhavna agentsia „Darzhaven rezerv i voennovremenni zapasi”

(Sprawa C-395/22)

(2022/C 359/38)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administrativen sad Varna

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: „Trade Express-L” OOD

Druga strona postępowania: Zamestnik-predsedatel na Darzhavna agentsia „Darzhaven rezerv i voennovremenni zapasi”

Pytania prejudycjalne

1. Czy motyw 33, art. 1, art. 3, art. 8 oraz art. 2 lit. i) i j) dyrektywy Rady 2009/119/WE⁽¹⁾ z dnia 14 września 2009 r. nakładającej na państwa członkowskie obowiązek utrzymywania minimalnych zapasów ropy naftowej lub produktów ropopochodnych, z uwzględnieniem celu tej dyrektywy i art. 2 lit. d) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1099/2008⁽²⁾ z dnia 22 października 2008 r. w sprawie statystyki energii, a także w świetle zasady proporcjonalności wyrażonej w art. 52 ust. 1 w związku z art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, należy

interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym takim jak te będące przedmiotem sporu w postępowaniu głównym, zgodnie z którymi osoby, które dokonały wewnątrzwspólnotowych dostaw olejów smarowych, o których mowa w pkt 3.4.20 załącznika A do rozporządzenia (WE) nr 1099/2008, (lub które dokonują przywozu takich olejów smarowych), mogą zostać zobowiązane do utworzenia zapasów interwencyjnych?

2. Czy motyw 33, art. 1, art. 3, art. 8 i art. 2 lit. i) i j) dyrektywy Rady 2009/119/WE z dnia 14 września 2009 r. nakładającej na państwa członkowskie obowiązek utrzymywania minimalnych zapasów ropy naftowej lub produktów ropopochodnych, z uwzględnieniem celu tej dyrektywy oraz w świetle zasady proporcjonalności wyrażonej w art. 52 ust. 1 w związku z art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym takim jak te będące przedmiotem sporu w postępowaniu głównym, zgodnie z którymi rodzaje produktów, w odniesieniu do których należy tworzyć i utrzymywać zapasy interwencyjne, są ograniczone do niektórych rodzajów produktów wymienionych w art. 2 lit. i) dyrektywy w związku z rozdziałem 3.4 załącznika A do rozporządzenia (WE) nr 1099/2008?
3. Czy motyw 33, art. 1, art. 3, art. 8 i art. 2 lit. i) i j) dyrektywy Rady 2009/119/WE z dnia 14 września 2009 r. nakładającej na państwa członkowskie obowiązek utrzymywania minimalnych zapasów ropy naftowej lub produktów ropopochodnych, z uwzględnieniem celu tej dyrektywy oraz w świetle zasady proporcjonalności wyrażonej w art. 52 ust. 1 w związku z art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym takim jak te będące przedmiotem sporu w postępowaniu głównym, zgodnie z którymi dokonanie przez daną osobę wewnątrzwspólnotowych dostaw lub przywozów jednego z rodzajów produktów, o których mowa w art. 2 lit. i) dyrektywy w związku z rozdziałem 3.4 załącznika A do rozporządzenia (WE) nr 1099/2008, pociąga za sobą obowiązek utworzenia i utrzymywania przez tę osobę zapasów interwencyjnych innego, odmiennego rodzaju produktu?
4. Czy motyw 33, art. 1, art. 3, art. 8 i art. 2 lit. i) i j) tej dyrektywy Rady 2009/119/WE z dnia 14 września 2009 r. nakładającej na państwa członkowskie obowiązek utrzymywania minimalnych zapasów ropy naftowej lub produktów ropopochodnych, z uwzględnieniem celu tej dyrektywy oraz w świetle zasady proporcjonalności określonej w art. 52 ust. 1 w związku z art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym takim jak te będące przedmiotem sporu w postępowaniu głównym, zgodnie z którymi dana osoba jest zobowiązana do utworzenia i utrzymywania zapasów produktu, którego nie używa w ramach swojej działalności gospodarczej i który nie ma związku z jej działalnością, przy czym zobowiązanie to jest ponadto związane ze znacznym obciążeniem finansowym (prowadzącym w praktyce do niemożliwości jego spełnienia), ponieważ osoba ta ani nie dysponuje tym produktem, ani nie dokonuje jego przywozu, ani go nie przechowuje?
5. W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na jedno z tych pytań: czy motyw 33, art. 1, art. 3, art. 8 oraz art. 2 lit. i) i j) dyrektywy Rady 2009/119/WE z dnia 14 września 2009 r. nakładającej na państwa członkowskie obowiązek utrzymywania minimalnych zapasów ropy naftowej lub produktów ropopochodnych, z uwzględnieniem celu tej dyrektywy oraz w świetle zasady proporcjonalności wyrażonej w art. 52 ust. 1 w związku z art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że osoba, która dokonała wewnątrzwspólnotowych dostaw lub przywozów określonego rodzaju produktu, może zostać jedynie zobowiązana do utworzenia i utrzymywania zapasów interwencyjnych tego samego rodzaju produktu, który był przedmiotem wewnątrzwspólnotowych dostaw/przywozów?

⁽¹⁾ Dz.U. 2009, L 265, s. 9.

⁽²⁾ Dz.U. 2008, L 304, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kammergericht Berlin
(Niemcy) w dniu 15 czerwca 2022 r. – Generalstaatsanwaltschaft Berlin**

(Sprawa C-396/22)

(2022/C 359/39)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Kammergericht Berlin